

Všichni si myslí, že jsem mrtvá.

Ležím na odkryté korbě obřího nákladáku, hlavu u mámy na klíně. Svítá. Sluneční paprsky se odrážejí mámě v obličejí a hladí jí utrápenou tvář. V bezvládném těle mi vibruje brucení motoru. Patříme k odbojové karavaně. Půl tuctu vojenských nákladáků, dodávek a teréňáků se proplétá mezi nepojízdnými auty a míří ven ze San Franciska. Na obzoru za námi stále doutná hnízdo andělů po zásahu odboje.

Výlohy obchodů podél cesty jsou oblepeny novinami, v nichž zprávy o velkém útoku vytvářejí vzpomínkovou galerii. Ani ty noviny nemusím číst, stejně vím, co v nich je. Na začátku seděli všichni u zpráv jako přikovaní, to bylo v době, kdy novináři ještě vysílali reportáže.

PAŘÍŽ V PLAMENECH, NEW YORK
POD VODOU, MOSKVA V TROSKÁCH

KDO SEŠTŘELIL GABRIELA, BOŽÍHO POSLA?

ANDĚLÉ DYCHTÍ PO ZBRANÍCH

VŮDCI NÁRODŮ ROZEŠTVÁNÍ A ZTRACENÍ

KONEC SVĚTA

Míjíme tři holohlavé postavy zachumlané do šedých prostěradel. Vylepují ušmudlané a zmuchlané letáky nějaké

apokalyptické sekty. Máme tady pouliční gangy, sekty i odboj a mě by zajímalo, jak dlouho bude trvat, než se členem nějaké skupiny stane úplně každý. Asi ani konec světa nás neodradí od potřeby někam patřit.

Sektáři se zastaví na chodníku a dívají se, jak projíždíme kolem v přečpaném nákladáku.

Jako rodina asi vypadáme titěrně – vystrašená maminka, tmavovláska v pubertě a sedmiletá holčička, jen tak sedíme na korbě nákladáku plném ozbrojených mužů. Kdykoli jindy bychom byly pouhé ovce ve společnosti vlků. Ale teď nás rozhodně přehlédnout nejde.

Muži v karavaně mají maskáčové oblečení a drží pušky. Pár kulometů stále míří k nebi. Někteří se právě vrátili z ulice, na těle amatérsky vypálené tetování, jakým si gangy označují počet obětí.

I tihle chlapi se choulí opodál a drží si od nás bezpečný odstup.

Máma se pořád houpá sem a tam, dělá to už asi hodinu, od chvíle, kdy jsme opustili vybuchující hnízdo, recituje si svou verzi nesrozumitelných jazyků. Hlas jí stoupá a klesá, jako by vedla ohnivý spor s bohem. Nebo s ďáblem.

Z brady jí steče slza, přistane mi na čele a já vím, že jí puká srdce. Kvůli mně, její sedmnáctileté dceři, která měla za úkol postarat se o rodinu.

Myslí si, že jsem tělo bez života, co k ní přinesl na rukou ďábel. Už se jí asi nikdy nepodaří z mysli vyhnat obrázek, jak mě Raffe drží bezvládnou v náruči, s démonskými křídly na planoucím pozadí ohnivé záře.

Co by si asi pomyslela, kdyby jí někdo řekl, že je Raffe ve skutečnosti anděl a křídla démona mu přišli, protože se nechal vlákat do pasti. Bylo by to divnější, než kdyby jí řekli, že já ve skutečnosti nejsem mrtvá, ale jen ochrnutá, protože mě bodnul zrudný škorpióní anděl? Asi by si

myslela, že posel takových zpráv je stejný cvok jako ona sama.

Moje malá sestřička mi strnule sedí u nohou. Oči má upřené do prázdna a záda úplně rovná i přesto, že se nákladák různě naklání. Jako by se Paige vypnula.

Tvrďáci na nákladáku po ní pokradmu pokukují, jako když malí kluci vystrkují nos zpod peřiny. Vypadá jako potrhaná sešivaná panenka z hororu. Bojím se pomyslet, co má asi za sebou, když skončila takhle. Na jednu stranu bych chtěla vědět víc, ale na druhou jsem ráda, že to nevím.

Zhluboka se nadechnu. Dřív nebo později budu muset vstát. Nemám jinou možnost, musím se světu postavit čelem. Už jsem úplně při sobě. Pochybuju, že bych byla schopná bojovat nebo tak něco, ale zdá se mi, že už bych se mohla pohnout.

Posadím se.

Kdybych si to všechno byla líp promyslela, připravila bych se na zděšené výkřiky.

Králem všech křiklounů je moje máma. Svaly jí ztuhnou čirou hrůzou, neuvěřitelně kulí oči.

„To je dobrý,“ říkám. „Jsem v pohodě.“ Nedaří se mi úplně artikulovat, ale jsem šťastná, že nezním jako zombie.

Smála bych se, ale naštěstí jsem natolik při smyslech, že mě napadne střízlivá myšlenka: Žijeme ve světě, kde by někoho jako já klidně mohli zabít, protože se nechová nebo nevypadá normálně.

Natáhnu ruce a snažím se je ukonejšit. Zkousím něco říct, abych je utišila, ale v jejich křiku to zaniká. Panika na tak malém prostoru, jako je nákladák, je zjevně nakažlivá.

Ostatní uprchlíci se tlačí jeden na druhého, snaží se namačkat se co nejvíc dozadu. Zdá se, že někteří jsou připraveni vyskočit z jedoucího nákladáku ven.

Puškou na mě míří voják s uhrovaným obličejem, svírá ji

křečovitě, jako by se právě chystal ke své první, hrůzostrašné vraždě.

Míru prvotního strachu, který víří všude kolem, jsem naprosto podcenila. Přišli o všechno: o své rodiny, o bezpečí, o boha.

A teď po nich natahuje ruce oživlá mrtvola.

„Nic mi není,“ říkám pomalu a co nejzřetelněji. Dívám se vojákovi do očí, snažím se ho pohledem přesvědčit, že se kolem neděje nic nadpřirozeného. „Jsem živá.“

V jednu chvíli si nejsem jistá, jestli se uklidní, nebo jestli mě pod palbou přehodí přes bočnici. Na zádech mám pořád připnutý Raffeho meč, schovávám ho pod bundou. To mě trochu uklidňuje, i když je mi jasné, že střelbu odrazit nedokáže.

„Počkejte.“ Snažím se o klidný tón a jemné, pomalé pohyby. „Byla jsem jen v bezvědomí. To je všechno.“

„Bylas mrtvá,“ říká bledý voják, který nevypadá ani o den starší než já.

Někdo v kabině nákladáku zabouchá na střechu.

Všichni nadskočíme a já jsem šťastná, že voják omylem nestisknul spoušť.

Zadní okénko se otevře a ven vystrčí hlavu Dýn. Tváří se důležitě, ale s těmi jeho zrzavými vlasy a dětskými pihami je těžké brát ho vážně. „Hej, jděte od té mrtvé. Je to majetek odboje!“

„Jo,“ říká jeho dvojče Dum uvnitř kabiny. „Potřebujeme ji na pitvu a tak. Vy si myslíte, že sehnat holku zavražděnou knížetem démonů je jen tak?“ Jako obvykle netuším, který z kluků je který, takže jednomu z nich říkám Dýn a druhému Dum, i když nevím, jak to je doopravdy.

„Nestřílej na tu mrtvolu,“ pokračuje Dýn. „Mluvím s tebou, vojákú.“ Ukáže na kluka s puškou a zlostně se na něj podívá. Člověk by si myslel, že když někdo vypadá jako dvo-

jitá kopie Ronalda McDonalda a říká si Tydlidýn a Tydlidum, nemůže mít žádnou autoritu. Ale tihle kluci prostě mají talent a dokážou ve vteřině přepnout z legráček na smrtelně vážnou notu.

Dělám si naděje, že to o té pitvě měl být jen vtip.

Nákladák zastaví na parkovišti. Pozornost všech se obrátí na okolí, začneme se rozhlížet.

Cihlová budova před námi vypadá povědomě. Není to moje školní budova, ale je to škola, kterou jsem viděla mockrát. Je to střední ve čtvrti Palo Alto, říká se jí Paly High.

Půl tuctu nákladáků a teréňáků zastaví na parkovišti. Voják mě pořád sleduje ostřížím pohledem, ale pušku skloní.

Zbytek malé karavany zaparkuje a hodně lidí od nás nemůže odtrhnout oči. Všichni mě viděli v náruči stvůry s křídly démona, což byl Raffé, a všichni si mysleli, že jsem mrtvá. Cítím se nesvá, a tak se posadím na lavičku vedle své sestry.

Jeden z chlapů natáhne ruku a sáhne mi na předloktí. Asi chce zjistit, jestli jsem teplá jako živí, nebo studená jako mrtvoly.

Sestra najednou změní výraz v obličeji, už neciví do prázdna před sebou, ale zavrčí jako zvíře a chňapne po chlapovi. Žiletky v zubech se při pohybu zablesknou, což výhrůžku ještě zdůrazní.

Jakmile chlapík couvne, vrátí se k prázdnému pohledu a pozici neživé panenky.

Chlap zírá, pohledem těká tam a zpátky z jedné na druhou a hledá odpovědi na otázky, na které nedovedu odpovědět ani já. Všichni na parkovišti viděli, co se právě stalo, a taky na nás civí.

Vítejte v šíleném panoptiku.

2

Paige i já jsme zvyklé, že na nás lidi koukají. Já jsem to většinou prostě ignorovala, ale Paige se ze svého vozíku na čumily vždycky usmívala. A oni skoro vždycky úsměv opětovali. Jejímu kouzlu se prostě nedalo odolat.

Kdysi dávno.

Máma zase začne mluvit v jazycích. Tentokrát se u své recitace dívá na mě, jako by se ke mně modlila. Hrdelní zvuky připomínající slova vycházejí někde hluboko z krku a v tlumeném šumu davu se nedají přeslechnout. Máma prostě umí dodat i poklidnému ránu strašidelnou pachuč.

„Takže se dejte do pohybu,“ nařizuje Obi rozhodným hlasem. Měří minimálně metr osmdesát, široká ramena a svalnaté tělo. Rozhodný postoj z něj přirozeně dělá výjimečnou osobnost, vůdce odboje. Když prochází kolem všech těch nákladních a terénních aut, všichni se na něj dívají a poslouchají ho, vypadá jako opravdový vojenský velitel ve válečné zóně. „Vyklidte auta a přejděte do budovy. Držte se co nejdív ve skrytu, mimo širé nebe.“

To prolomí dusné ticho a pasažéři začnou vyskakovat z nákladáků. Na naší korbě se všichni nervózně tlačí a postrkují, jen aby se rychle dostali co nejdál od nás.

„Řidiči,“ zavolá Obi. „Až budou vozy prázdné, rozjedte se do různých směrů a zaparkujte v rozumném dosahu odtud. Schovejte je mezi nepojízdná auta nebo někde, odkud nebudou shora moc vidět.“ Prochází řekou uprchlíků a vojáků a dává směr a cíl lidem, kteří by jinak byli ztraceni.

„Nesmí být vidět žádné známky toho, že by někde v oko-

lí mohl někdo být. V okolí dvou kilometrů se nesmí nic odklízet nebo vyhazovat.“ Zarazí se, když uvidí Dýna a Duma stát bok po boku a zírat na nás.

„Pánové,“ řekne Obi. Dýn a Dum se vytrhnou z transu a podívají se na Obiho. „Ukažte prosím novým rekrutům, kam mají jít a co mají dělat.“

„Jasně,“ řekne Dýn a jako malý kluk se na Obiho usměje a zasalutuje.

„Nováčci!“ zakřičí Dum. „Všichni, kdo neví, co mají dělat, za mnou!“

„Jdeme na to, přátelé,“ říká Dýn.

To asi máme být my. Strnule se postavím a automaticky se natáhnou po sestře, ale než se jí dotknou, zarazím se, jako bych někde uvnitř věřila, že z ní je nebezpečné zvíře. „Tak jdeme, Paige.“

Nevím, co budu dělat, jestli se nepohne. Ale ona vstala a jde za mnou. Nejsem si jistá, jestli si vůbec někdy zvyknu vidět ji stát na vlastních nohou.

Následuje nás i máma. Recitovat ale nepřestává. Mluví dokonce hlasitěji a s větší vervou než předtím.

Všechny vplujeme do proudu nováčků za dvojčaty.

Dum kráčí pozpátku a mluví k nám. „Vracíme se na střední školu, tam, kde by měl pud sebezáchovy fungovat na maximum.“

„Jestli dostanete chuť načmárat na zdi graffiti nebo zmlátit matikáře, tak to udělejte někde potají, ať vás nikdo nevidí.“

Procházíme hlavní cihlovou budovou. Pohled z ulice vytváří mylný dojem, že je škola malá. Za hlavní částí se ale nachází celý komplex moderních staveb propojených zastřešenými průchody.

„Kdo má nějaké zranění, ať se posadí tady v té pěkné třídě.“ Dýn otevře nejbližší dveře a nakoukne dovnitř. Ve tří-

dě se na stojanu pohupuje lidská kostra v životní velikosti. „Při čekání na doktora vám bude dělat společnost tenhle kostlivec.“

„A jestli je někdo z vás lékař,“ pokračuje Dum, „máte v čekárně pacienty.“

„To jsme všichni?“ ptám se. „Jsmo jediní, kdo přežili?“

Dýn se podívá na Duma. „Necháme zombice mluvit?“

„Jenom ty pěkné, co se rády perou v bahně.“

„Tý jo. No jasně!“

„To je ale nechutná představa.“ Úkosem se na ně zamračím, ale v duchu se raduju, že je moje zmrtvýchvstání nevydělalo.

„My jsme si ale nevybrali žádné shniloty, Penryn. Jen takové jako ty, čerstvé mrtvolky.“

„A jen ty s roztrhaným oblečením a tak.“

„Takové, co se jim líbí kooozy!“

„Chtěl říct kosti.“

„Jo jo, přesně to jsem chtěl říct.“

„Mohli byste prosím vás odpovědět na otázku?“ ptá se kluk v brýlích, které kupodivu nemají ani škrábaneček. Nezdá se, že má náladu na legrácky.

„Určitě,“ říká Dýn a najednou zvážní. „Tohle je místo, kde se všichni máme sejít. Přidají se k nám další.“

Pokračujeme v chůzi, mraky lehce prosvítá slunce a kluk v brýlích skončí až vzadu, na konci skupiny.

Dum se nakloní k Dýnovi a šeptá dost nahlas, abych to slyšela. „Kolik vsadíš na to, že tamten kluk poběží do fronty první, aby si vsadil na zombí bitku?“

Zakření se na sebe a oba významně nadzdvihnou obočí.

Košilí mi profukuje podzimní vítr a já se pořád dívám nahoru na zatažené nebe a hledám jistého anděla, který má křídla jako netopýr a suchý smysl pro humor. Podrážkou přejedu po přerostlé trávě a zkouším se dívat jinam.

Okna ve třídách jsou plná plakátů a letáků s požadavky k přijímačkám. Dalším oknem jsou vidět police s výstavkou studentských prací. Každíčký centimetr na policích zabírají postavičky vyrobené z keramiky, dřeva a papíru všemožných barev a tvarů. Některé jsou tak krásné, až je mi líto, že výtvarná výchova se tu nebude učit ještě hodně, hodně dlouho.

Procházíme budovou, dvojčata se drží vzadu, za mou rodinou. Zpomalím a říkám si, že vůbec není špatný nápad mít Paige před sebou, aspoň ji mám pod dohledem. Chůze jí jde ztuha, jako by si na vlastní nohy pořád ještě nezvykla. Ani já ještě úplně nevěřím, že chodí, a pohled mi pořád sjíždí k neohrabaným stehům po celém těle, kvůli kterým vypadá jako panenka voodoo.

„Tak tohle je tvoje sestra?“ ptá se Dýn potichu.

„Jo.“

„Ta, pro kterou jsi riskovala život?“

„Jo.“

Dvojčata automaticky slušně přikývnu, jak se to dělá, když člověk nechce říct něco, co by se toho druhého mohlo dotknout.

„A vaše rodina se má líp?“ ptám se já.

Dýn a Dum se na sebe podívají a chvílku se zamyslí.

„Nee,“ řekne Dýn.

„Ani ne,“ v tu samou chvíli promluví Dum.

Naším novým domovem je učebna dějepisu. Na stěnách visí historické mapy s letopočty a plakáty s dějinami lidstva. Mezopotámie, Velká pyramida v Gíze, Osmanská říše, dynastie Ming. A taky černá smrt.

Učitel dějepisu nám vyprávěl, že černá smrt vymýtila třicet až šedesát procent evropského obyvatelstva. Rekl nám, ať si představíme, jaké by to bylo, kdyby šedesát procent lidstva

vymřelo. Tenkrát jsem si to představit neuměla. Vypadalo to strašně nereálně.

Všem těm starodávným obrazům z historie kupodivu věvodí fotka astronauta na Měsíci, za ním se vznáší modrá zeměkoule. Pokaždé, když vidím naši modrobílou planetu z takové dálky, cítím, že to musí být ten nejkrásnější svět v celém vesmíru.

Teď mi ale připadá nereálné i tohle.

Venku na parkovišti lomozí další nákladáky. Přejdu k oknu. Máma začne přemísťovat stoly a židle k jedné straně. Vykouknu ven a uvidím jedno z dvojčat vést do školní budovy otřesené nováčky, připomíná krysaře s písťalou.

Za mnou se ozve moje sestřička: „Hlad.“

Ztuhnu a všechny hrozné představy zaženu hluboko do temného kouta v hlavě.

V okně se odráží obraz Paige. V rozmazaném jinosvětě na tomhle obrázku vzhlíží k mámě jako každé jiné dítě, které čeká večeri. Zvlněné sklo jí ale zkřivilo hlavu, zvětšilo stehy a prodloužilo žiletky na zubech.

Máma se předkloní a pohladí ji po dětských vláskách. Začne si pobrukovat svou strašidelnou omluvnou píseň.